

14 Σεπτεμβρίου 2016

Η ομιλία του νέου Μητροπολίτου Σμύρνης Βαρθολομαίου κατά την Χειροτονία του

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού ο Οικ.Πατριάρχης

Βαρθολομαίος τέλεσε την ιστορική Χειροτονία του Μητροπολίτη Σμύρνης Βαρθολομαίου, στο Φανάρι.

Ακολουθεί η ομιλία του νέου Μητροπολίτη...

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΣΜΥΡΝΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΑΥΤΟΥ

(Φανάριον, 11 Σεπτεμβρίου 2016)

* * *

Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Εξοχώτατε κύριε Τέρενς Κούϊκ, εκπρόσωπε της εντίμου Ελληνικής Κυβερνήσεως,

Σεπτή των θεολόκτων Ιεραρχών χορεία,

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς, οι αποτελούντες την επίσημον αντιπροσωπείαν της εν Κρήτη

Εκκλησίας,

Πατέρες, αδελφοί και αδελφαί εν Χριστώ,

Δόξα τη Αγία και Ομοουσίω και Ζωοποιώ και Αδιαιρέτω Τριάδι.

Φωνή αινέσεως ακούεται ένδον του ιερού καταπετάσματος• φωνή της ιστορίας• φωνή εκ των

εγκάτων της αρχαιοελληνικής Ιωνικής γης• φωνή Αποστολική• φωνή Μαρτύρων, Οσίων, Ιεραρχών

και Δικαίων• φωνή ειρηνικώς συμβιωσάντων και καταλιπόντων αθάνατα μαρτύρια ζωής• άρρητος

κραυγή και εναγώνιος προσευχή ως εκείνη του Κυρίου μας εν τω κήπω της Γεθσημανή• μυστική

δέησις και ικεσία των μυρίων• φωνή μαρτυρίας των πολλών• φωνή ιερών σφαγίων
θυσίας, μεταξύ

των οποίων και του τελευταίου Ιεράρχου της Σμύρνης, του αμέσου προκατόχου
μου,

Χρυσοστόμου Καλαφάτη.

Αυτής της αρρήτου φωνής, της μυστικής και της ανεκφράστου, της «φωνής
υδάτων πολλών»

(πρβλ. Ψαλμ. 28), θεία επινεύσει του «Πρώτου και του Εσχάτου, του γενομένου
νεκρού και

ζώντος» (πρβλ. Αποκ. β , 8), ενωτίσθη ασφαλώς και η γρηγορούσα καρδιά της
Υμετέρας

Θειοτάτης Παναγιότητος, προσκυνητέ μοι Αυθέντα και Δέσποτα, και προέβαλε τον
συνεργάτην

Αυτής ως υποψήφιον και ήδη εκλεγέντα, τιμία ομογνώμω ψήφω των σεβασμίων
Συνοδικών

Αρχιερέων, Μητροπολίτην Σμύρνης, τελειούμενον εντός ολίγου εν τη ιερωσύνη δια
της επιθέσεως

των σεπτών Υμών Πατριαρχικών και των συλλειτουργών Αυτή Αρχιερέων Χειρών
επί της χοϊκής

κεφαλής μου, (κεφαλής) κεκλιμένης εκ της υψίστης τιμής και εκ της μεγάλης
ευθύνης και

κληρονομίας αιώνων και γενεών, ενώπιον του Ιερού Θυσιαστηρίου του Πανσέπτου
Πατριαρχικού

Ναού, δια να λάβω την αένναον Θείαν Χάριν της αρχιερωσύνης, την τα ασθενή και
ελλείποντα της

ανθρωπίνης μου αδυναμίας μέλλουσας να αναπληρώνη, ώστε να αποδείξω εμαυτόν
άξιον της

ιστορίας και να επισφραγίσω και εγώ ο ελάχιστος με «αυτοθυσίαν το πλήρες δράσεως στάδιον εν

τη εξυπηρετήσει της Εκκλησίας...», κατά την αξιολόγησιν αιιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου.

Αυτήν την ιδίαν φωνήν του Κυρίου των πρώτων μαρτύρων Επισκόπων Σμύρνης Βουκόλου και

Πολυκάρπου, την φωνήν της αδιακόπου μαρτυρικής σειράς των Αρχιερέων αυτής, μέχρι και της

γοεράς κραυγής του προ αιώνος «τελειωθέντος κατά τας παραδόσεις της ημετέρας Εκκλησίας»

Επισκόπου• την κραυγήν πολλών επωνύμων και ανωνύμων ακούω εύηχον την στιγμήν ταύτην,

ερχομένην εκ των αιώνων και των γενεών, ιστάμενος εν τόπω πανιέρω και παναγίω. Την ακούω

ευωδιάζουσαν και ψηλαφώ το θαύμα, ουχί εν αινίγματι και εν εσόπτρω (πρβλ. Α Κορ. ιγ , 12)

αλλά πρόσωπον προς πρόσωπον, ενώπιος ενώπιω, και ακούω πάντας τους Ορθοδόξους, τους εν

ειρήνη, όρεσι και σπηλαίοις, εν οδοιπορίαις, εν κινδύνοις ποταμών, εν κινδύνοις εν ερημία και εν

θαλάσση, (πρβλ. Β' Κορ. ια , 26 - 27) και εν ψύχει και εν γυμνότητι το ζην τελειωσαμένων

«ώσπερ άρνες», να διακηρύττουν, και να κηρύττωμεν διαχρονικώς, μετά Ιωάννου του

Ευαγγελιστού, από της γειτονικής Εφέσου, ότι «ο Θεός αγάπη εστί» (Α' Ιωάν. δ , 9).

Αγάπη δια πάντας και προς πάντας. Την αγάπην εκείνην την θείαν και την γνησίαν, την οποίαν

επέδειξαν προς όλους αδιακρίτως, Ορθοδόξους και μη, ομογενείς και ετερογενείς, ομαίμους και μη,

πάντες οι ανά τους αιώνας Ορθόδοξοι Σμυρναίοι μετά των ποιμένων και των κληρικών των.

Αυτή η τελεία αγάπη προς όλους ανεξαιρέτως, υπόσχομαι, Παναγιώτατε, ότι αποτελεί και θα

αποτελή και εν τοις εφεξής την αφετηρίαν, την πυξίδα, το σημείον και το περιεχόμενον και της

ιδικής μου Επισκοπικής διακονίας και πορείας. Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης, λοιπόν,

δειλιών αλλά και γοητευμένος προ του μυστηρίου, εν τρόμω λύω τον ιμάντα των υποδημάτων μου

και εισέρχομαι εις τα εσώτερα του καταπετάσματος δια τον μόνον λόγον: δια να αίρω από της

σήμερον τον Επισκοπικόν Σταυρόν της Σμύρνης, τον Σταυρόν της ιστορίας, που είναι αγάπη και

μόνον αγάπη.

Η σημερινή ημέρα είναι αληθώς σημειοφόρος δια την Αποστολικήν Εκκλησίαν της Σμύρνης. Είναι

ημέρα μνήμης. Είναι συγχρόνως φως και ζωή. Μνήμη ζώσα των προαπελθόντων πατέρων και

αδελφών μας, «κηρύκων, αποστόλων, ευαγγελιστών, μαρτύρων, ομολογητών, οσίων, δικαίων,

παντός Σμυρναίου εν πίστει τετελειωμένου». Είναι όμως συγχρόνως και ανάστασις ζωής. Ζωής

του νυν και του μέλλοντος αιώνος. Παρακαταθήκη ζωής της των Σμυρναίων Εκκλησίας,

παρακαταθήκη αγώνος αγάπης του ύπερθεν της Αγίας Τραπέζης υψουμένου
Εσταυρωμένου,

αδυνάμου ανθρωπίνως, παντοδυνάμου όμως μόνου Κυβερνήτου των επιγείων και
των επουρανίων,

Κυρίου της δόξης.

Μοι εμπιστεύεσθε, η Μήτηρ Εκκλησία και Σεις, Παναγιώτατε, την παράδοσιν του
Ιερομάρτυρος

Σμύρνης Πολυκάρπου. Παράδοσιν αρχομένην και εκτεινομένην αδιακόπως εις
όλους τους

χριστιανικούς αιώνας. Διακατεχόμενος υπό ανεκφράστων αισθημάτων και
βιωμάτων, ίσταμαι

ενώπιον του αγίου Θυσιαστηρίου και Υμών, Παναγιώτατε, και έμπλεως ιερού δέους
και

κατανύξεως, δειλιώ και τρέμω δια την υψίστην αυτήν τιμήν, αλλά και δια την
ευθύνην, την οποίαν

ο Κύριος μοι εμπιστεύεται, κατά την άφατον ευδοκίαν Του, και εναποθέτει το
Οικουμενικόν μας

Πατριαρχείον εις τους ασθενείς ώμους μου.

Ευχαριστώ ευγνωμόνως και εκ βαθέων τη Υμετέρα Θειοτάτη Παναγιότητα, δια την
απ' αρχής εν τη

Μητρί Εκκλησία επιδειχθείσαν προς την ελαχιστότητά μου επί δεκαπενταετίαν
όλην πατρικήν

κηδεμονίαν Σας. Δια την εμπιστοσύνην και την αγάπην Σας. Παρά τους πόδας Σας
εμαθήτευσα και

μαθητεύω, διακονών εις τας επάλξεις της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης
Εκκλησίας της

Κωνσταντινουπόλεως, και δη εν τη Πατριαρχική Αυλή από του Ιερού Θυσιαστηρίου
και από των

Συνοδικών Σεκρέτων.

Ως κληρικός της Μεγάλης Εκκλησίας εβίωσα και βιώνω πλησίον Σας την σταυροαναστάσιμον

πορείαν του Ιερού τούτου Κέντρου, ένιωσα και νιώθω τας αγωνίας Σας υπέρ της ευσταθείας

αυτού, είδον και βλέπω, εψηλάφησα και ψηλαφώ τας αόκνους προσπάθειάς Σας ίνα το φως του

Φαναρίου εξακτινούται εις τα πέρατα της γης και δίδη μαρτυρίαν Ορθοδόξου Πίστεως και Ζωής.

Εις το οικοδόμημα τούτο του Φαναρίου εδοκίμασα να καταθέσω και το ιδικόν μου λιθάριον, όπερ

συνεχίζω και θα συνεχίζω να πράττω εφ' όρου ζωής.

Οικοδόμημα αγάπης και θυσίας, δια τούτο ούτε οι ποικίλοι εναντίοι άνεμοι, ούτε αι βροχαί, ούτε αι

χάλαζαι ημπόρεσαν να κλονίσουν (πρβλ. Ματθ. ζ , 24 - 27). Διότι ωκοδόμηται επί την Πέτραν. Η

Πέτρα δε αυτή είναι η αγάπη, δηλαδή ο Πλοηγός και ο Ιθύνων μυστικώς τους οίακας της ιστορίας

και των ανθρωπέων Χριστός προς τον Οποίον αυτό, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, και οι

Προκαθήμενοι και Ιεράρχαι Του, ο κλήρος και ο λαός του, από Ανδρέου του Πρωτοκλήτου,

Ιωάννου του Θεολόγου, Πολυκάρπου, Γρηγορίου Ε , του από Σμύρνης, και Χρυσοστόμου

Καλαφάτη «απ' αρχής και μέχρι των εσχάτων» μένομεν «πιστοί άχρι θανάτου» (πρβλ. Αποκ. β ,

10).

Τι ανταποδώσω, λοιπόν, Υμίν, Παναγιώτατε, ανθ' ὧν ανταπεδώκατέ μοι; Μόνον βεβαίαν την

υπόσχεσιν ὅτι θα διαθέσω πάσας τας δυνάμεις μου και εις την διακονίαν του διαχρονικῶς ζώντος

λήμματος της λαχούσης μοι Επαρχίας, της Αγίας ημών Ορθοδόξου Εκκλησίας, ὥστε η πτωχεία

μου κατ' ἄνθρωπον να καθίσταται πλούτος, πολλούς πλουτίζων εις Θεόν και κατά Θεόν (πρβλ. Β

Κορ. ς , 10), τηρών απαρεγκλίτως την Ιεράν Παρακαταθήκην αυτής, ως ταύτην παρέδωκεν ο

Κύριος και Ιδρυτής αυτής εις τους Αποστόλους Αυτού και Μαθητάς και εκείνοι εις τους Αγίους

και Πατέρας της Εκκλησίας μας, διακονῶν, πάσαις μου ταις δυνάμεσι, το Ιερόν τούτο Κέντρον της

Ορθοδοξίας, ερχόμενος πρόθυμος αρωγός εις πάσαν χρείαν αυτού, ολοθύμως ανταποκρινόμενος

εις τας Υμετέρας σεπτὰς Πατριαρχικὰς προτροπὰς και κελεύσματα.

Μετά τον Πατριάρχη μου εκ των πρώτων, ευχαριστίαν θερμήν εκφράζω προς την έντιμον

Ελληνικήν Πολιτείαν και Κυβέρνησιν, η οποία εκπροσωπείται δια της υμετέρας Εξοχότητος, κ.

Τέρενς Κουίκ, τιμῶσα τοιουτοτρόπως το γεγονός της εις Επίσκοπον χειροτονίας του

Μητροπολίτου Σμύρνης, της πρωτευούσης της Ιωνίας, κοιτίδος του πολιτισμού του ευσεβούς ημών

Γένους, από Ομήρου του ποιητού μέχρι τους συγχρόνους καιρούς.

Εν συνεχείᾳ, ο ιδιαίτερος λόγος ευγνωμοσύνης μου απευθύνεται προς τους «εν ουρανίοις

θαλάμοις» αναπαυομένους αιμνήστους γονεῖς μου, Νικόλαον και Ελένην, τους

εντίμους

παλαιστάς του βίου, οι οποίοι με θυσίας πολλές ηγωνίσθησαν και εκουράσθησαν
δια το ευ ζην της

ελαχιστότητός μου και οι οποίοι εν ζωή μεν εστερήθησαν της παρουσίας μου
πλησίον των, λόγω

της μακράν του τόπου της γενετείρας μου εκκλησιαστικής από διαφόρων
επάλξεων διακονίας μου,

δεν ηδυνήθησαν δε μετασχείν της χαράς της ημέρας αυτής του υιού των. Η
απουσία των σήμεραν

αισθητή.

Η δε λύπη εκ της σωματικής απουσίας των απαλύνεται εκ της βεβαιότητος της
αεννάου προσευχής

των υπέρ των υιών των Βαρθολομαίου και Σπυρίδωνος προς το Εσφαγμένον Αρνίον.

Πιστεύω ακραδάντως ότι εν ουρανοίς αγάλλονται και χαίρονται, αισθανόμενοι την
καρποφορίαν

της ιδικής των προσωπικής θυσίας, η οποία απέδωκε τον καρπόν αυτής. Ιδιαιτέραν
ευγνωμοσύνην

αισθάνομαι προς τον κατά σάρκα αυτάδελφόν μου Σπυρίδωνα, ο οποίος αποτελεί
τον

συνοδοιπόρον και το στήριγμά μου εις πάντα τα κατ' εμέ, και του εκφράζω, κατά
την ιδιαιτέραν

αυτήν στιγμήν, την από καρδίας ευχαριστίαν μου, διότι, πέραν των άλλων,
ανέλαβε θυσιαστικώς

όλον το βάρος της περιθάψεως και διακονίας της μακαριστής μητρός μας
Ελένης, προκειμένου να

θυσιάσω όλον τον χρόνον μου εις την απρόσκοπτον διακονίαν της Μητρός
Εκκλησίας.

Ωσαύτως, κατά τον σταθμόν τούτον της ζωής μου, ιδιαίτατον καθήκον ιερόν και οφειλήν

ευγνωμοσύνης καταθέτω εις τον Γέροντά μου, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σεβαστείας κύριον

Δημήτριον, εις τον οποίον από νεαράς ηλικίας ενεπιστεύθην την «της ψυχής μου κηδεμονίαν», εκ

των σεπτών χειρών του οποίου έλαβον τους δύο πρώτους βαθμούς της ιερωσύνης, τον υπάρχοντα

μέντορα της πνευματικής και εκκλησιαστικής μου ζωής, τον εμπνεύσαντα και εμπνέοντά με την

αγάπην και την αφοσίωσιν προς την Μητέρα Εκκλησίαν, τον διδάξαντα και διδάσκοντά με

«αγιωσύνην επιτελείν εν φόβω Θεού», τον με το προσωπικόν του υπόδειγμα κατευθύνοντα τον

αγώνα του εκκλησιαστικού μου στίβου: να θέτω δηλαδή υπέρ πάντα και κατά πάντα και δια πάντα

το ιερόν της Μεγάλης Εκκλησίας.

Σας ευχαριστώ, σεβαστέ και προσφιλέστατέ μοι Γέροντα άγιε Σεβαστείας κύριε Δημήτριε, και σας

ευγνωμονώ κατά την μοναδικήν ταύτην ιεράν και ανεπανάληπτον στιγμήν, δι' όσα προσεφέρατε

και προσφέρετε εις εμέ, δι' όσα εδιδάξατε και διδάσκετε εις εμέ δια της εκκωφαντικής σιωπής των

κατά Θεών πράξεών σας, της ευγλώττου σιγής των εν Αγίω Πνεύματι έργων σας και της

προσευχητικής, ευχαριστιακής και δοξολογικής του Θεού στάσεως της ζωής σας, εν πάσαις ταις

εκφάνσεσιν αυτής• στάσιν η οποία ουδόλως λανθάνει της προσοχής των νεωτέρων, και η οποία

αναπαύει, ενισχύει, στηρίζει• στάσιν την οποίαν εδιδάχθητε παρά της ευλαβούς κατά σάρκα

μητρός σας, αιμνήστου Ζωής, την οποίαν εν ευγνωμοσύνη ευλαβικώς μνημονεύω σήμερον, εν

ευχαριστία θερμή, δια την αγάπην και στοργήν της, δια τας προσευχάς τας οποίας ανέπεμπε τόσον

κατά την επί γης ζωήν αυτής όσον -και είμαι απολύτως βέβαιος δια τούτο- και εν ουρανοίς υπέρ

εμού. Και λέγω τούτο μετά λόγου γνώσεως, καθ ότι λαμβάνω τον τρίτον βαθμόν της ιερωσύνης

σήμερον, ημέραν συμπίπτουσαν ακριβώς προς την συμπλήρωσιν δύο ετών από της προς Κύριον

εκδημίας αυτής.

Είμαι απολύτως βέβαιος ότι ουδεμία σύμπτωσις εν τη ζωή του χριστιανού και δη του κληρικού

υπάρχει, διο και έχω την απόλυτον πεποίθησιν ότι και αύτη συγχαίρει, ομού μετά των μακαριστών

γονέων μου, εν ουρανοίς κατά την εύσημον ταύτην ημέραν της ζωής μου, προσευχομένη μετ

αυτών υπέρ από Θεού ενισχύσεως και ικανώσεώς μου εις την Ιεραρχικήν μου διακονίαν, ποιούσα,

και εκείθεν, προς εμέ το σχήμα του Τιμίου Σταυρού, ως πάντοτε έπραττεν οσάκις εξηρχόμην της

οικίας σας, κατά την παράδοσιν ταύτην της Ρωμηάς (Ελληνίδος) Μάννας.

Εις το σημείον όμως αυτό, ας επιτραπή, «παριστάμενος προ των θυρών του Ναού» της Σκηνης του

Κυρίου και μία προσωπική εκ βαθέων εξομολόγησίς μου. Πρόκειται δια το διαρκές

εις την ζωήν

μου θαύμα του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, του οποία η ιερά γενναιόφρων μαρτυρική

μορφή με είλκυεν εκ νεότητος εις τοσούτον βαθμόν, ώστε άμα τη εγκαταστάσει εις την

Συμβασιλεύουσαν πόλιν, την Θεσσαλονίκην, προς φοίτησιν εις την περίπυστον Φιλοσοφικήν

Σχολήν αυτής, να αναζητήσω το εκείσε παλλάδιόν του, το οποίον απετέλεσε και την ιδικήν μου

«καταφυγήν».

Εκεί εις τον Ιερόν Κιβώριον των τιμίων μαρτυρικών λειψάνων του, εις την κρύπτην του, εις τον

τάφον του, εγνώρισα, την 1ην Φεβρουαρίου 1993, τον πιστόν διάκονον του Μεγαλομάρτυρος,

Πρεσβύτερον τότε και νυν Σεβασμιώταστον Μητροπολίτην Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

κύριον Παντελεήμονα, τον οποίον ο Θεός του Δημητρίου κατέστησεν όργανον της Χάριτος και του

ελέους Του επ' έμέ, καθώς, θεία συνάρσει απετέλεσε δι' έμέ τον νυμφαγωγόν της εισόδου μου εις

τα Άγια των Αγίων και τον πνευματικόν συνδετικόν κρίκον προς την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην

Εκκλησίαν της Κωνσταντινουπόλεως.

Εκεί, εις την πόλιν του Δημητρίου, εγνώρισα, υπό το βλέμμα της Υπεραγίας Θεοτόκου της Ιεράς

Κόγχης του Ναού της του Θεού Σοφίας Θεσσαλονίκης, κατόπιν συστάσεως του ιδίου, τον εν τω

βίω συνοδίτην του, Σεβ. Μητροπολίτην Σεβαστείας κ. Δημήτριον, κατά την Ακολουθίαν της Β

Στάσεως των Χαιρετισμών, το εσπέρας της εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου του σωτηρίου

έτους 1994.

Αμφότεροι ούτοι, ο μεν συμμαρτυρήσας τη αρχιερατική αυτού συνειδήσει, ο δε χειροτονήσας εις

τους δύο πρώτους βαθμούς της ιερωσύνης, ωδήγησαν τα βηματισμούς μου από του ιερού εκείνου

χώρου του μαρτυρίου, εις την Αποστολικήν εν Βεροία και Ναούση Εκκλησίαν και εκείθεν εις τα

«λιθόστρωτα» της του Θεού Σοφίας της Βασιλίδος των Πόλεων, μετά επταετή διακονίαν εν τω

αμπελώνι του Κυρίου εν Βεροία και κυρίως εν Ναούση Ημαθίας, ένθα διηκόνησα τον πιστόν,

ευλαβή και γενναιόφρονα λαόν αυτής, προς τους οποίους Ναουσαίους απευθύνω ασπασμόν εν

Κυρίω αγάπης και εκ καρδίας ευχαριστίας δι όσα μετ αύτών πνευματικώς εβίωσα, τη χάριτι και

μεσιτεία του προστάτου των Οσίου Θεοφάνους.

Αναλογιζόμενος τα κατ έμέ την ιεράν ταύτην στιγμήν, καρδιακήν επιγράφω ευχαριστίαν τω

παρόντι και συλλειτουργούντι εις την προσωπικήν μου Πεντηκοστήν Σεβ. Μητροπολίτη Βεροίας,

Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονι και τη περί αυτόν Αδελφότητι της Ιεράς Μονής της

μετανοίας μου της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Δοβρά, εκ μυχίων δε καρδίας άπειρον ευγνωμοσύνην

καταθέτω εις τον μέγαν μάρτυρα του Χριστού Δημήτριον δι όσα επεδαψίλευσεν

εις εμέ η χάρις

και η προς Θεόν μεσιτεία του δια των «τω συνδέσμω της αγάπης συνδεομένων»
(πρβλ. Κανόνα

Όρθρου Μ. Πέμπτης) πιστών δούλων του, Δημητρίου και Παντελεήμονος των
Αρχιερέων,

εκζητών την προς Θεόν μεσιτείαν και πρεσβείαν του και εις την νέαν ταύτην
διακονίαν ως

Ιεράρχης του Θρόνου και θύτης της των Σμυρναίων Εκκλησίας. Δόξα τω Θεώ
Δημητρίου πάντων

ένεκεν!

Ευσεβάστως ευχαριστώ και τους λοιπούς αγίους Αρχιερείς, με πρώτον τον Σεβ.
Μητροπολίτην

Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνα, παρά τον οποίον η Υμετέρα Παναγιότης με διώρισεν,
άμα τη

προσλήψει μου εις την Αυλήν Αυτής, ως γραμματέα αυτού, η δε παρ αὐτῶ
διακονία υπήρξε δι

εμέ τω όντι μαθητεία και φοίτησις εις το μέγα «Πανεπιστήμιον» των Συνοδικών
Σεκρέτων του

Φαναρίου, του οποίου «Πανεπιστημίου» ούτος είναι εγκρατής και ειδημονέστατος
Καθηγητής, ως

εκ της μακράς πείρας και μεγάλης και επιτυχούς προσφοράς αυτού εις τον
ευαίσθητον τούτον

τομέα της Μητρος Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, μαθητής υπάρξας των
μεγάλων συγχρόνων

Ιεραρχικών μορφών του Οικουμενικού Πατριαρχείου Χαλκηδόνας Μελίτωνος και
Σάρδεων

Μαξίμου, ώντινων την παρακαταθήκην και σοφίαν μετέδωκε και μεταδίδει τοις
βουλομένοις ημών

των επιγενομένων.

Εν συνεχεία, τον Ποιμενάρχη του τόπου της καταγωγής μου Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην

Δημητριάδος και Αλμυρού κύριον Ιγνάτιον, ο οποίος ήνοιξεν εις εμέ τας θύρας της ευρυχώρου

καρδίας του και εισήγαγέ με εις την πνευματικήν αυτού οικογένειαν, επιδεικνύων, μετά των

διακεκριμένων εν Κυρίω τέκνων αυτού, ώντινων πρώτον μνημονεύω τον εμόν φίλον

Πρωτοσύγκελλον αυτού Αρχιμανδρίτην Δαμασκηνόν Κιαμέτην, επιδεικνύων, λέγω, προς εμέ

πηγαίαν αγάπην και ειλικρινές ενδιαφέρον δια την διακονίαν μου εν τη Εκκλησία• τους τιμήσαντάς

με δια της ψήφου των Συνοδικούς και τους λοιπούς αγίους Αρχιερείς της Μητρός Εκκλησίας, τους

τε ενδημούντας και τους εν τω Εξωτερικώ διακονούντας, μετά των οποίων συνειργάσθην και

συνεργάζομαι από των Συνοδικών Σεκρέτων υπέρ των συμφερόντων του Ιερού της Ορθοδοξίας

Κέντρου• την Πατριαρχικήν Αυλήν με επί κεφαλής τον Πρωτοσυγκελλεύοντα Σεβασμιώτατον

αδελφόν Μητροπολίτην Καλλιουπόλεως και Μαδύτου κύριον Στέφανον, προς τον οποίον εκφράζω

ιδιαιτέραν συναδελφικήν ευχαριστίαν.

Εν τω φιλτάτω μοι προσώπω των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Γορτύνης και Αρκαδίας κ.

Μακαρίου, του απουσιάζοντος δια λόγους ανεξαρτήτους της θελήσεως αυτού, Αρκαλοχωρίου,

Καστελλίου και Βιάννου κυρίου Ανδρέου και Κισάμου και Σελίνου κυρίου Αμφιλοχίου, εκφράζω

τας απείρους ευχαριστίας μου προς την μοναδικήν κληρουχίαν του Οικουμενικού Θρόνου

Αγιωτάτην εν Κρήτη Εκκλησίαν, η οποία Συνοδικώς απεφάσισε την συμμετοχήν δια της επισήμου

ταύτης Αντιπροσωπείας εις το μέγα μυστήριον της προσωπικής μου Πεντηκοστής.

Ιδιαιτέρως ευχαριστώ τον κομίζοντα την ευλογίαν και την αένναον πρεσβείαν της Κυρίας

Θεοτόκου της Πορταϊτίσσης, Πανοσιολογιώτατον Καθηγούμενον της εν Αγίω Όρει Ιεράς Μονής

των Ιβήρων Γέροντα Ναθαναήλ, και ολόκληρον την υπ αυτόν Ιβηριτικήν αδελφότητα, δια το

διαρκές πνευματικόν και προσευχητικόν στήριγμά των.

Λόγον ευχαριστίας θερμόν έχω επίσης προς πάντας τους διδασκάλους και καθηγητάς μου, οι οποίοι

μοι προσέφεραν θησαυρόν γνώσεως εκ της παιδικής μου ηλικίας μέχρι του Πανεπιστημίου, και

ιδιαιτέρως προς τους καθηγητάς μου εν ταις Φιλοσοφική και Θεολογική Σχολαίς του

Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εις τας οποίας εδιδάχθην την αρχαίαν ελληνικήν και

την χριστιανικήν αγιοπατερικήν σοφίαν και γραμματείαν, και έλαβον πολύτιμα εφόδια, τα οποία

άπαντα κατέθεσα ως ευτελές «λιθάριον» εις το θησαυροφυλάκιον της Μητρός Εκκλησίας.

Ας επιτραπή ο λόγος κεχωρισμένης ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης προς τον μακαριστόν

διακεκριμένον φιλόλογον Αλέξιον Αποστόλου, τον ουμανιστήν τούτον διδάσκαλον

των ιδανικών

και των αξιών του ευσεβούς ημών Γένους και της Φυλής μας, του οποίου το χοϊκόν σώμα

αναπαύεται εν τω Κοιμητηρίω της ιδιαίτερας πατρίδος μου πλησίον των γονέων μου.

Υπό την καθοδήγησιν αυτού εξέμαθον την ελληνικήν γλώσσαν και μετ' αὐτοῦ επορεύθην εἰς τας

υπερόχους οδοὺς του Ἑλληνοσ Λόγου και ομού ανήλθομεν εἰς τα γοητευτικά ὕψη της Ελληνικῆς

διανοήσεως και γλωσσικῆς εκφράσεως -εἴη ἡ μνήμη αυτού αιωνία-• προς τον Ομότιμον

Καθηγητὴν της Κλασικῆς Φιλολογίας του Πανεπιστημίου του Αμβούργου Dieter Harflinger και

προς την Ελλογιμωτάτην και αγαπητὴν μοι κυρίαν Σοφίαν Κοτζάμπαση, Καθηγητρίαν

Μεσαιωνικῆς Φιλολογίας της Φιλοσοφικῆς Σχολῆς του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου

Θεσσαλονίκης, ἡ οποία ενεχείρισεν εἰς ἐμέ τας κλεις των ἀπαραιτήτων ἐρμαρίων, κατά την

ἐκφρασιν της ἰδίας προς τους φοιτητάς της εἰς τινὰ πανεπιστημιακὴν παράδοσιν, δια να εὕρω και

να αξιοποιήσω την ἐντός αυτών ευρισκομένην ἐκκλησιαστικὴν και θύραθεν σοφίαν των

βυζαντινῶν συγγραφέων και ἐμερίμνησε δια την μετάβασίν μου εἰς Αμβούργον προς

πραγματοποίησιν φιλολογικῶν σπουδῶν, ἐπιδείξασα, ἐκτοτε, ἀμείωτον ἐνδιαφέρον δια την

κληρικὴν μου διακονίαν.

Ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει μνημονεύω των μακαρία τη λήξει γενομένων αοιδίμων

Αρχιερέων της

λαχούσης μοι ιστορικής Επαρχίας και πάντων των αρχιερατευσάντων εν αυτή και επικαλούμαι τας

πρεσβείας αυτών, ως θρεψάντων με τον καθαρόν άρτον της Ορθοδοξίας και ποτισάντων τον

Ορθόδοξον λαόν από γενεάς εις γενεάν με το νάμα της ημετέρας παραδοσιακής ευπραξίας και της

προσφοράς και με το διάδημα της ευπρεπείας του ημετέρου Γένους. Το διάδημα, δηλαδή, «της

υπερηφανείας, διότι οι κόλποι της Μεγάλης Εκκλησίας τοιούτους καταλέγουσιν ποιμένας, έχοντας

το θάρρος να προασπίσωσιν την Εκκλησίαν και το ποίμνιον....», ως διεκήρυττεν Οικουμενικός

Πατριάρχης του πρώτου τετάρτου του παρελθόντος αιώνας.

Ιδιαιτέρως εν Ελλάδι, αλλά και εν πάση τη οικουμένη, δραστηριοποιούνται Σωματεία των

απογόνων των Σμυρναίων, συνεχίζοντα την παράδοσιν και την αρχοντιάν της Νύμφης του Αιγαίου,

προς τα μέλη των οποίων ανεξαιρέτως, ως και προς πάντας τους απανταχού της οικουμένης Ίωνας

Ορθοδόξους, απευθύνω θερμόν χαιρετισμόν και καρδιακήν ευχήν, και τους προσκαλώ εις

συνεργασίαν προς ανάδειξιν και εν τοις εσχάτοις τούτοις καιροίς της Ορθοδόξου πνευματικής και

πολιτισμικής κληρονομίας εις πάντας τους τομείς του βίου της αγιοτόκου Μάννας Σμύρνης, «της

φλεχθείσης και μη κατακαείσης» (πρβλ. Εξόδ. 3, 2), ως άλλης Βάτου εν Σινά, με την προσωπικήν

μου διαβεβαίωσιν προς πάντας, ότι καταθέτω εν τοις εφεξής όλας τας δυνάμεις

και τας

προσπαθείας μου και υπέρ του μικρού εν Σμύρνη λήμματος, υπέρ πάσης εκείσε
ψυχής Χριστιανών

Ορθοδόξων.

Η διακονία μου εν Σμύρνη και εν τη έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου εις ουδέν
έτερον

στοχεύει, παρά μόνον εις την σωτηρίαν ψυχών, εις αγάπην προς πάντας
ανεξαιρέτως, εις ειρήνην

μετά πάντων ανθρώπων. Εν ειρήνη αποστέλλομαι και εν ειρήνη τη πάντα νουν
υπερεχούση, ως

αληθώς, προέρχομαι εις τον ιερόν αγώνα της θείας κλήσεως ως προεστώς της
ευχαριστιακής

συνάξεως του Αγγέλου της Αποκαλύψεως και πάντων των «αγγέλων» της εν
Σμύρνη Εκκλησίας.

Συγκαταλεγόμενος εις τους Ιεράρχας της Μεγάλης Εκκλησίας και καθιστάμενος
ποιμήν της

δεδοξασμένης Σμύρνης, θα αποπειρώμαι δια βίου να προσψάω το μυστήριο της
σχέσεως Θεού

και ανθρώπου, καταβάλλων πάσαν την απ' εμού προσπάθειαν, της οποίας
προσπαθείας την

μαρτυρίαν διαβεβαιούμαι και δίδω σήμερον.

Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Κατακλείω τον ταπεινόν ευχαριστήριον λόγον τούτον με το «απολυτίκιον» του
Εσπερινού της

Χθες, που «είναι η αρχή του Όρθρου της επομένης», της από σήμερον αρχομένης
Ημέρας, ειδώς

ότι «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ιγ , 8).

Αληθώς, «προς σε ορθρίζει το πνεύμά μου» Χριστέ ο Θεός, «διότι φως τα προστάγματά Σου επί

της γης» (πρβλ. Ακολουθίαν του Νυμφίου, Μεγάλη Δευτέρα εσπέρας). Ορθρίσωμεν, Παναγιώτατε,

πατέρες και αδελφοί, «όρθρου βαθέος και αντί μύρου τον ύμνον προσοίσομεν τω Δεσπότη και

Χριστόν οφόμεθα δικαιοσύνης Ἡλιον πάσι ζωήν ανατέλλοντα» (τροπάριον ε ὡδῆς Κανόνος

Αναστάσεως).

Προσωπικώς, αρχόμενος άλλης βιοτής, ακούω την στιγμήν ταύτην την Βιβλικήν προφητικήν και

συγχρόνως αποκαλυπτικήν φωνήν του ηγαπημένου και θετού κατά το ανθρώπινον υιού της

Παρθένου Μαρίας, Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, υπομιμνήσκοντος τα έσχατα της διακονίας του

Επισκόπου εν τω Ναώ και εν τη Εκκλησία: «και ναόν ουκ είδον εν αυτή• ο γαρ Κύριος ο Θεός ο

παντοκράτωρ ναός αυτής εστι, και το Αρνίον» (Αποκ. κα , 22).

Δόξα τω Παντοκράτορι και τω Αρνίω, υπέρ Ου και δι Ὅν τα πάντα, νυν και εις τους απεράντους

αιώνας. Αμήν.

omiliaMitropolitouSmyrnhsBartholomaiouXeirotonia

Πηγή: vimaorthodoxias.gr